

The Family-Centered Gospel of Jesus Christ

By President Dallin H. Oaks

President of the Quorum of the Twelve Apostles

Perhekeskeinen Jeesuksen Kristuksen evankeliumi

Presidentti Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumin presidentti

October 2025 general conference

Our doctrine and our belief in eternal families strengthen and bond us.

My loving brothers and sisters, thank you for your prayers on my behalf. I have felt them.

I.

The doctrine of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints centers on the family. Essential to our doctrine on the family is the temple. The ordinances received there enable us to return as eternal families to the presence of our Heavenly Father.

As of the April 2025 general conference, President Russell M. Nelson had announced the construction of 200 new temples. He loved to announce new temples at the conclusion of each general conference, and we all rejoiced with him. However, with the large number of temples now in the very earliest phases of planning and construction, it is appropriate that we slow down the announcement of new temples. Therefore, with the approval of the Quorum of the Twelve Apostles, we will not announce any new temples at this conference. We will now move forward in providing the ordinances of the temple to members of the Church throughout the world, including when and where to announce the construction of new temples.

The portion of my talk that I have just delivered was written after the death of our beloved President Russell M. Nelson. What now follows was written and approved weeks before, but it still represents my teachings, inspired by the

Meidän iankaikkisia perheitä koskeva oppimme ja uskonkäsityksemme vahvistavat ja yhdistävät meitä.

Rakastavat veljeni ja sisareni, minä kiitän teitä siitä, että rukoilette puolestani. Olen tuntenut ne.

I

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon oppi keskittyy perheeseen. Temppele on keskeinen osa perhettä koskevaa oppiamme. Siellä vastaanotetut toimitukset antavat meille mahdollisuuden palata taivaallisen Isämme luo iankaikkisina perheinä.

Huhtikuun 2025 yleiskonferenssiin mennessä presidentti Russell M. Nelson oli ilmoittanut 200 uuden temppelin rakentamisesta. Hän ilmoitti mielellään uusista temppeleistä jokaisen yleiskonferenssin päätteeksi, ja me kaikki riemuitsimme hänen kanssaan. Koska kuitenkin suuri määrä temppeleitä on nyt suunnittelun ja rakentamisen alkuvaiheessa, meidän on aiheellista hidastaa uusista temppeleistä ilmoittamista. Siksi kahdentoista koorumin hyväksymänä emme tässä konferenssissa ilmoita yhdestäkään uudesta temppelistä. Jatkamme nyt temppelitoimitusten tarjoamista kirkon jäsenille kaikkialla maailmassa niissä temppeleissä, joista olemme ilmoittaneet. Ja tilanteen mukaan etenemme rakentamalla uusia temppeleitä.

Se osa puheestani, jonka juuri pidin, on kirjoitettu rakkaan presidenttimme Russell M. Nelsonin kuoleman jälkeen. Se, mitä nyt seuraa, on kirjoitettu ja hyväksytty viikkoja aiemmin, mutta se edustaa yhä opetuksiani, jotka ovat

Lord.

Herran innoittamia.

II.

The family proclamation, announced 30 years ago, declares that “the family is ordained of God” and “is central to the Creator’s plan for the eternal destiny of His children.” It also declares “that God’s commandment for His children to multiply and replenish the earth remains in force.” And “we further declare that God has commanded that the sacred powers of procreation are to be employed only between man and woman, lawfully wedded as husband and wife.” As then-Elder Russell M. Nelson taught a Brigham Young University audience, the family is “pivotal to God’s plan. ... In fact, a purpose of the plan is to exalt the family.”

The Church of Jesus Christ is sometimes known as a family-centered church. It is! Our relationship to God and the purpose of our mortal life are explained in terms of the family. The gospel of Jesus Christ is the plan of our Heavenly Father for the benefit of His spirit children. We can truly say that the gospel plan was first taught to us in the council of an eternal family, it is implemented through our mortal families, and its intended destiny is to exalt the children of God in eternal families.

III.

Despite that doctrinal context, there is opposition. In the United States we are suffering from a deterioration in marriage and childbearing. For nearly a hundred years the proportion of households headed by married couples has declined, and so has the birthrate. The marriages and birthrates of our Church members are much more positive, but they have also declined significantly. It is vital that Latter-day Saints do not lose their understanding of the purpose of marriage and the value of children. That is the future for which we strive. “Exaltation is a family affair,” President Nelson has taught us. “Only through the saving ordinances of the gospel of Jesus Christ can families be exalted.”

The national declines in marriage and childbearing are understandable for historic reasons, but Latter-day Saint values and practices should improve—not follow—those trends.

II

Perhejulistikuksessa, joka julkaistiin 30 vuotta sitten, julistetaan, että ”perhe on Jumalan säätämä” ja ”perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi”. Siinä julistetaan myös, että ”Jumalan lapsilleen antama käsky lisääntyä ja täyttää maa on yhä voimassa”. Ja ”me julistamme tämän lisäksi Jumalan määränneen, että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi”. Kuten silloinen vanhin Russell M. Nelson opetti Brigham Youngin yliopiston kuulijakunnalle, perhe on ”ratkaisevassa asemassa Jumalan suunnitelmassa. – – Itse asiassa suunnitelman tarkoituksena on perheen korotus.”

Jeesuksen Kristuksen kirkko tunnetaan toisinaan perhekeskeisenä kirkkona. Sitä se onkin! Suhdettamme Jumalaan ja kuolevaisen elämämme tarkoitusta selitetään perheen kautta. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on taivaallisen Isämme suunnitelma Hänen henkilastensa parhaaksi. Voimme todellakin sanoa, että evankeliumin suunnitelmaa opetettiin meille ensimmäisen kerran iankaikkisessa perheneuvostossa, suunnitelmaa toteutetaan kuolevaisten perheidemme kautta ja sen tarkoituksena on korottaa Jumalan lapset iankaikkisina perheinä.

III

Tästä opillisesta taustasta huolimatta esiintyy vastustusta. Yhdysvalloissa avioliittojen solmiminen ja lasten saaminen ovat vähenemässä. Lähes sadan vuoden ajan avioparien johtamien kotitalouksien osuus on laskenut, samoin kuin syntyvyys. Kirkkomme jäsenten avioliitto- ja syntyvyysluvut ovat paljon myönteisempiä, mutta nekin ovat laskeneet merkittävästi. On ehdottoman tärkeää, etteivät myöhempien aikojen pyhät menetä ymmärrystään avioliiton tarkoituksesta ja lasten arvosta. Se on tulevaisuus, johon me pyrimme. ”Korotus on perheasia”, presidentti Nelson on opettanut meille. ”Perheet voivat saada korotuksen vain Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pelastavien toimitusten avulla.”

Se, että kansallisesti avioliittoja solmitaan ja lapsia saadaan vähemmän, on historiallisista syistä ymmärrettävää, mutta myöhempien aikojen pyhien arvojen ja käytäntöjen tulisi parantaa – ei

In my boyhood 80 years ago, I lived on my grandparents' farm in a setting where almost all that happened during the day was under the direction of the family. There was no television or other electronics to distract from family activities. In contrast, in today's urban society, few members experience consistent family-centered activities. Urban living and modern transportation, organized entertainment, and high-speed communication have made it easy for youth to treat their homes as boardinghouses, where they sleep and take an occasional meal but where there is far less parental direction of their activities.

Parental influences have also been diluted by the way in which most current members of the Church earn a living. In times past, one of the great influences that unified families was the experience of struggling together in pursuit of a common goal—such as taming the wilderness or earning a living. The family was an organized and conducted unit of economic production. Today, most families are units of economic consumption, which do not require a high degree of family organization and cooperation.

IV.

As parental influences diminish, Latter-day Saints still have a God-given responsibility to teach their children to prepare for our family destiny in eternity (see Doctrine and Covenants 68:25). Many of us must do this when not all of our families are traditional. Divorce, death, and separation are realities. I experienced that in the family in which I was raised.

My father died when I was seven years old, so my younger brother and sister and I were raised by a widowed mother. In the most difficult of situations, she pressed on. She was alone and broken, but with the Lord's help, her powerful teaching of the doctrine of the restored Church guided us. How she prayed for heavenly assistance in raising her children, and she was blessed! We were raised in a happy home in which our deceased father was always a reality. She taught us that we had a father and she had a husband and we would always be a family because of their temple marriage. Our father was just away temporarily because the Lord had called him to a different work.

I know that many other families are not so

noudattaa – niitä suuntauksia.

Lapsuudessani 80 vuotta sitten asuin isovanhempieni maatilalla ympäristössä, jossa lähes kaikki, mitä päivän aikana tapahtui, tehtiin perheen johdolla. Ei ollut televisiota tai muuta elektroniikkaa, joka olisi häirinnyt perheen toimintaa. Sitä vastoin nykypäivän kaupunkiyhteiskunnassa vain harvat jäsenet kokevat johdonmukaista perhekeskeistä toimintaa. Kaupunkielämän ja nykyaikaisten kulkuneuvojen, järjestetyn viihteen ja nopean viestinnän ansiosta nuortemme on helppoa pitää kotejaan täysihoitoloina, joissa he nukkuvat ja käyvät välillä syömässä mutta joissa vanhemmat ohjaavat heidän tekemisiään paljon vähemmän.

Vanhempien vaikutusta on heikentänyt myös tapa, jolla useimmat nykyiset kirkon jäsenet hankkivat elantonsa. Menneinä aikoina yksi suurista tekijöistä, jotka yhdistivät perheitä, oli yhteinen kamppailu yhteisen päämäärän hyväksi – kuten erämaan kesyttämiseksi tai elannon saamiseksi. Perhe oli järjestäytynyt ja johdettutaloudellinen tuotantoyksikkö. Nykyään useimmat perheet ovat taloudellisia kulutusyksiköitä, jotka eivät erityisesti edellytä perheen järjestäytymistä eikä yhteistyötä.

IV

Samalla kun vanhempien vaikutus vähenee, myöhempien aikojen pyhillä on yhä Jumalan antama vastuu opettaa lapsiaan valmistautumaan perheemme päämäärään iankaikkisuudessa (ks. OL 68:25). Monien meistä täytyy tehdä niin, vaikka kaikki perheemme eivät olekaan perinteisiä. Avioero, kuolema ja asumusero ovat todellisuutta. Koin sen perheessä, jossa kasvoin.

Isäni kuoli, kun olin seitsemänvuotias, joten leskeksi jäänyt äiti kasvatti minut ja nuoremman veljeni ja siskoni. Vaikeimmissakin tilanteissa hän puski eteenpäin. Hän oli yksin ja murtunut, mutta Herran avulla hänen voimallinen opetuksensa palautetun kirkon opista ohjasi meitä. Kuinka hän rukoilikaan taivaallista apua lastensa kasvattamiseen, ja häntä siunattiin! Meidät kasvatettiin onnellisessa kodissa, jossa edesmennyt isämme oli aina todellisuutta. Äiti opetti meille, että meillä oli isä ja hänellä oli aviomies ja että heidän temppeliavioliittonsa ansiosta me olimme aina perhe. Isämme oli vain väliaikaisesti poissa, koska Herra oli kutsunut hänet toiseen työhön.

Tiedän, etteivät monet muut perheet ole yhtä

happy, but every single mother can teach of the love of a Heavenly Father and the eventual blessings of a temple marriage. You too can do this! Heavenly Father's plan assures this possibility for everyone. We are all grateful for temple marriage and for the prospective blessings of being sealed as an eternal family. Like my mother, we love to quote Lehi's promise to his son Jacob that God "shall consecrate thine afflictions for thy gain" (2 Nephi 2:2). That applies to every Latter-day Saint family, complete or currently incomplete. We are a family church.

Our doctrine and our belief in eternal families strengthen and bond us. I will never forget the promise of my maternal Grandfather Harris, when we children were living on his farm near Payson, Utah. He gave me the tragic news that my father had died in faraway Denver, Colorado. I ran into the bedroom and knelt beside the bed, crying my heart out. Grandpa followed me and went to his knees beside me and said, "I will be your father." That tender promise is a powerful example of what grandparents can do to fill in the gaps when families lose or are missing a member.

Parents, single or married—and others, like grandparents, who fill that role for children—are the master teachers. Their most effective teaching is by example. The family circle is the ideal place to demonstrate and learn eternal values, such as the importance of marriage and children, the purpose of life, and the true source of joy. It is also the best place to learn other essential lessons of life, such as kindness, forgiveness, self-control, and the value of education and honest work.

Of course, many Church members have beloved family members who do not embrace gospel values and expectations. Such members need our love and patience. In relating to one another, we should remember that the perfection we seek is not limited to the stressful circumstances of mortality. The great teaching in Doctrine and Covenants 138:57–59 assures us that repentance and spiritual growth can continue in the spirit world that follows mortality. More important, as families unite to strengthen one another, we should all remember that the sins and inevitable shortcomings all of us experience

onnellisia, mutta jokainen yksinhuoltajaäiti voi opettaa taivaallisen Isän rakkaudesta ja temppeliavioliiton mahdollistamista siunauksista. Tekin voitte tehdä niin! Taivaallisen Isän suunnitelma takaa tämän mahdollisuuden jokaiselle. Olemme kaikki kiitollisia temppeliavioliitosta ja niistä tulevista siunauksista, joita sinetöiminen iankaikiseksi perheeksi tuo mukanaan. Äitini tavoin lainaamme mielellämme Lehin lupausta pojalleen Jaakobille, että Jumala "on pyhittävä ahdin-kosi sinun hyväksesi" (2. Nefi 2:2). Tämä koskee jokaista myöhempien aikojen pyhien perhettä, onpa se kokonainen tai tällä hetkellä vaillinainen. Me olemme perhekirrko.

Meidän iankaikkisia perheitä koskeva oppimme ja uskonkäsityksemme vahvistavat ja yhdistävät meitä. En koskaan unohda äitini isän, pappaa Harrisin, lupausta, kun me lapset asuimme hänen maatilallaan lähellä Paysonia Utahissa. Hän kertoi minulle murheellisen uutisen, että isäni oli kuollut kaukana Denverissä Coloradossa. Juoksin makuuhuoneeseen ja polvistuin vuoteen viereen itkien sydämeni pohjasta. Pappa seurasi minua, polvistui viereeni ja sanoi: "Minä voin olla sinun isänäsi." Tuo lempeä lupaus on voimallinen esimerkki siitä, mitä isovanhemmat voivat tehdä täyttääkseen aukot, kun perhe menettää jäsenen tai perheestä puuttuu jäsen.

Vanhemmat, olivatpa he yksinhuoltajia tai naimisissa – ja muut, kuten isovanhemmat, jotka täyttävät tämän roolin lapsille – ovat mestariopettajia. He opettavat tehokkaimmin esimerkillään. Perhepiiri on ihanteellinen paikka havainnollistaa ja oppia iankaikkisia arvoja kuten avoliiton ja lasten tärkeyttä, elämän tarkoitusta ja ilon todellista lähdeä. Se on myös paras paikka oppia muita elämän välttämättömiä opetuksia, kuten ystävällisyyttä, anteeksiantoa, itsehillintää sekä koulutuksen ja rehellisen työn arvoa.

Tietenkin monilla kirkon jäsenillä on rakkaita perheenjäseniä, jotka eivät hyväksy evankeliumin arvoja ja odotuksia. Nämä jäsenet tarvitsevat rakkauttamme ja kärsivällisyyttämme. Suhteissamme toisiimme meidän tulee muistaa, että tavoittelemamme täydellisyys ei rajoitu kuolevaisuuden stressaaviin olosuhteisiin. Suuri opetus jakeissa OL 138:57–59 vakuuttaa meille, että parannus ja hengellinen kasvu voivat jatkaa kuolevaisuuden jälkeisessä henkimaailmassa. Mikä tärkeämpää, kun perhe yhdistyy vahvistamaan toisiaan, meidän kaikkien tulee muistaa, että synnit ja väistämättömät vajavuudet, joita

in mortality can be forgiven through repentance because of the glorious and saving Atonement of Jesus Christ.

V.

Our Savior, Jesus Christ, is our ultimate role model. We will be blessed if we model our lives after His teachings and self-sacrifice. Following Christ and giving ourselves in service to one another is the best remedy for the selfishness and individualism that now seem to be so common.

Parents also have a duty to teach their children practical knowledge apart from gospel principles. Families unite when they do meaningful things together. Family gardens build family relationships. Happy family experiences strengthen family ties. Camping, sports activities, and other recreation are especially valuable to bond families. Families should organize family reunions to remember ancestors, which lead to the temple.

Parents should educate children in the basic skills of living, including working in the yard and home. Learning languages is a useful preparation for missionary service and modern life. The teachers of these subjects can be parents or grandparents or members of the extended family. Families flourish when they learn as a group and counsel together on all matters of concern to the family and its members.

Some may say, "But we have no time for any of that." To find time to do what is truly worthwhile, many parents will find that they can turn their family on if they all turn their technology off. And parents, remember, what those children really want for dinner is time with you.

Great blessings come to families if they pray together, kneeling night and morning to offer thanks for blessings and to pray over common concerns. Families are also blessed as they worship together in Church services and in other devotional settings. Family bonds are also strengthened by family stories, creating family traditions, and sharing sacred experiences. President Spencer W. Kimball reminded us that "stories of inspiration from our own lives and

me kaikki koemme kuolevaisuudessa, voidaan parannuksen kautta saada anteeksi Jeesuksen Kristuksen loistavan ja pelastavan sovituksen ansiosta.

V

Vapahtajamme Jeesus Kristus on ylin roolimallimme. Meitä siunataan, jos muovaamme elämämme Hänen opetustensa ja uhrautumisen mallin mukaan. Kristuksen seuraaminen ja itsestämme antaminen toinen toisemme palvelemiseen on paras lääke itsekkyteen ja yksilökeisyyteen, jotka nykyään näyttävät olevan hyvin yleisiä.

Vanhemmilla on velvollisuus opettaa lapsilleen evankeliumin periaatteiden lisäksi myös käytännön taitoja. Perheen yhteenkuuluvuus kasvaa, kun sen jäsenet tekevät jotakin merkityksellistä yhdessä. Perheen puutarhat rakentavat perhesuhteita. Onnelliset perheen kokemukset vahvistavat perhesiteitä. Retkeily, urheilutoiminta ja muu virkistystoiminta ovat erityisen hyödyllisiä yhdistämään perheitä. Perheiden tulee esivanhempien muistoksi järjestää sukukokouksia, jotka johtavat temppeliin.

Vanhempien tulee opettaa lapsilleen elämän perustaitoja, kuten piha- ja kotitöitä. Kielten opiskelu on hyödyllistä valmistautumista lähetystyöhön ja nykypäivän elämään. Vanhemmat, isovanhemmat tai muut sukulaiset voivat opettaa näitä aiheita. Perheet kukoistavat, kun ne oppivat ja neuvottelevat yhdessä kaikista perhettä ja sen jäseniä koskevista asioista.

Joku saattaa sanoa: "Mutta ei meillä ole aikaa mihinkään sellaiseen." Löytääkseen aikaa sen tekemiseen, mikä on todella hyödyllistä, monet vanhemmat huomaavat, että he saavat perheensäyttymään, jos he kaikkisammuttavatekniset laitteensa. Ja vanhemmat, muistakaa, että se, mitä nuo lapset todella haluavat päivälliseksi, on aikaa teidän kanssanne.

Perheet saavat suuria siunauksia, jos perheenjäsenet rukoilevat yhdessä, polvistuvat aamuin illoin kiittämään siunauksista ja rukoilemaan yhteisten huolien vuoksi. Perheitä siunataan myös, kun ne palvelevat Jumalaa yhdessä kirkon kokouksissa ja muissa hartaustilaisuuksissa. Perheen siteitä vahvistavat myös perheen ja suvun kertomukset, perheen perinteiden luominen ja pyhistä kokemuksista kertominen. Presidentti Spencer W. Kimball muistutti meitä siitä,

those of our forebears ... are powerful teaching tools.”They are often the best sources of inspiration for us and our posterity.

I testify of the Lord Jesus Christ, who is the Only Begotten Son of God, our Eternal Father. He invites us to follow the covenant path that leads to a heavenly family reunion. The sealing powers of the priesthood, directed by the keys restored in the Kirtland Temple, bring families together for eternity (see Doctrine and Covenants 110:13–16). They are currently being exercised in a growing number of temples of the Lord throughout the world. This is real. Let us be part of it, I pray, in the name of Jesus Christ, amen.

että ”innoittavat kertomukset omasta elämästämme ja esi-isiemme elämästä – – ovat voimallisia opetusvälineitä”. Ne ovat usein parhaita innoituksen lähteitä meille ja jälkeläisillemme.

Minä todistan Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, joka on Jumalan, iankaikkisen Isämme, ainoksinen Poika. Hän kutsuu meitä kulkemaan liittopolkua, joka johtaa taivaallisen perheen jälleennäkemiseen. Pappeuden sinetöimisvoimat, joita ohjaavat Kirtlandin temppelissä palautetut avaimet, tuovat perheet yhteen iankaikkisuudeksi (ks. OL 110:13–16). Niitä käytetään nykyään eri puolilla maailmaa Herran temppeleissä, joita on yhä useampia. Tämä on todellista. Olkaamme osa sitä. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.